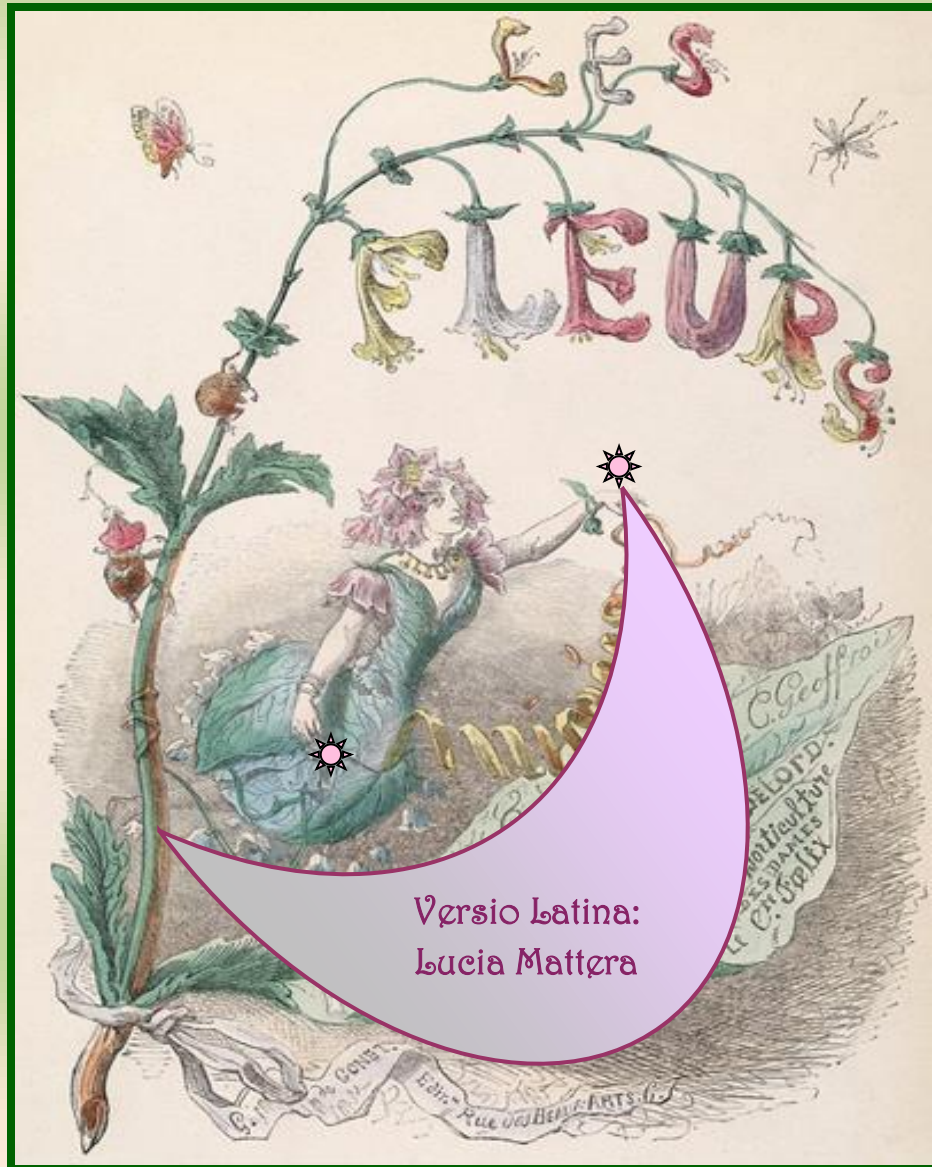

“Flores animati”

(Versio Latina historiae Francogallici scriptoris J. I. Grandvillæ)

Introductio

Imaginamini quod flores pictos abvolent a paginis libri,

vivant in brevi tempore ut homines amoris passionis:

est quod accidit inter diversa mirabilia, nell'

"autre monde" Francogallici scriptoris J.J. Grandville (1804-1847),

in illo mundo plurimorum sensuum, ubi nihil est certum nisi phantasia.

Ecce itaque mirae "anthomorfoseis": flores timidi, elegantes vel vanagloriosi, protagonistae in variis locis ac temporibus rerum gestarum velut in herouum historiis.

Quod vobis legendum praebetur ab opera "Flores animati", scriptam a Grandville ut sectionem discretam alterius historiae, cui titulus erat "Alter mundus".

Ut in operis originalibus, sic in ista versione in lingua Latina imagines et figurae donant textui aliquid lepidatis et coloris.

Regina florum

Morabar in mundo somnii et colorum,
animo intento ad dulces mæos amoræ,
cum ad mæ veniunt bellico moræ
olærum agmina et socii floræ.

Eminent fructus et viridaria,
cardi, carotæ et poma auræ.
Prima in contione sunt viridaria
Ad accusandas iniurias varias.

«Triti, ræisi, sine pæde an capillis,
in vasis finimus an furni focillis.

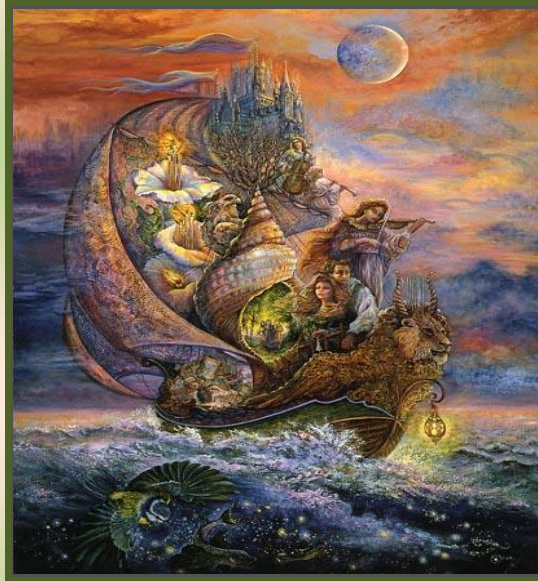

Volumus vivere in pace et honore,
In mundo hominum nobilium morere.
Cum consensissimè ad eorum rogata,
illis concessi vitam optatam.

<<Empia libido numquam vos tollat,
sit semper amor in cordi corollae.>>

TULIPIA

Rēdibat in navē latura spētias
inter Bataviam, Arabiam et Vēnētias.
Eam vidit sultanus a litoris prædio,
navē expugnabat subito proelio.

Tulipam accepit ut esset ei sponsam,
cum ea Flores- lisi et Calycēs-Rosæ.
Sed vivere in regia non est "rosæ et flores"
puellæ quæ ignorat dēlicias amoris.

Rex prædiligit Calycēs- Rosæ,
mira elegantia, forma sinuosa.

“Quid de Tulipa, tam pudica et stulta?

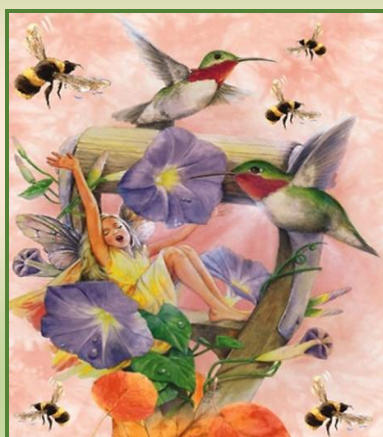
“Utinam pererat morte occulta!”

“lactat eam in mare”- iubebat infidus
servos qui eam puellam ferebant in litus.

Sed Fata Florum est capta dolor:
statuit eam renasci ut tenerum florem.

In horti argola terrae Bataviae
Eius aurei petali sunt avium alae!

NINFEA

In cęllis ęt hortis antiqui convęnti
cangbat, orabat cum cordę contento.

Ignara feriarum, ludorum et amoris,
pacem inveniebat in Domino solo.

“Casta sed pulchra! – fuit diaboli intentum,
noctē adveniente, me condam in lectum.

Immo, me ego in parvo eius libro,
erit ei grata “amatoria libido”!

Discedit soror in pacē noctis,
breviarium capit in piis negotiis.

*Œgin claudit oculos, v̄rsibus lætis,
somnia suos sanctos, supina in læto.*

“O quam tædiosa! Non ęst v̄lut Ēva...

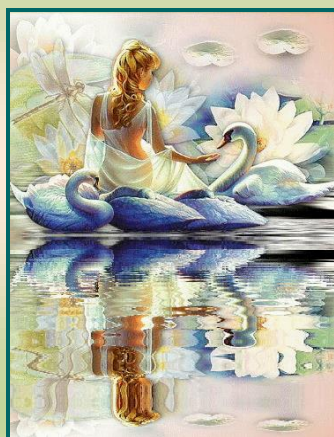
vita cum illa ęst sanz quęręla!

Ad diabulum (an “sanctos”!?) missa ęt orationęs!

Posthac mę dęvęrtam in vitia ęt passionęs!”

Đę expęrgit monacha in angęlico incanto ,

nymphaza solitaria intęr floręs ęt plantas.

CHEVRETTA (CISSANTHENSUS) ET JASMINUM

In silva inter prata cum albis capillis
placidam vitam degēbat Chēvretta.
Regulus pulcher eius vidit splendorem,
statuit eam ducere dulcem suam uxorem.

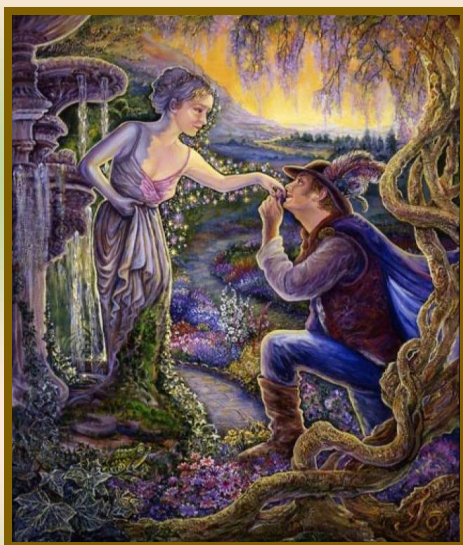
In regia inter festa futilia et stulta,
parum laetitiae at taedia multa.

Deflet muliereula aquam surgentem,
pratam ridentem solis nascenti.

Et ecce ea in fuga in luminis lunae:
longa illi via, incerta fortuna.

Donec percipit iam notas vocis:
tam accipiebant capellae et oves!

Cum illis est iuuenis vestę pastoris.
“Iasminum” ei nomęn, in manu habet floręm.

NARCISA

Pulchra et crudelis puella Narcisa
corda virorum et vitam rapiēbat.

Sibi illa adtraxit Aloisium ex Rhodiis
sed pro amore ille accepit odium.

Dona floresque, carmina amoris,
omnia despēnit, eius gaudet dolorē.

Animo fracto, hoc ferens amarē,
statuit ut patriam se militem daret.

In Tureos pugnat, cum alterna sortē:
amicum dēfendit, suam obivit mortē.

Fertur in fēretro p̄r vias Rhodiorum,
plausus et lacrimāz pro eo sunt honorēs.

Ducēz exercitus vidēt Nareisa,
accēdit militi at illi est invisa.

“Excēdēz, fēmina, ad malam sortēz!
Illē tē amavit et obivit mortēz!”

Capta est Nareisa poēna profunda,
fugit in lacum, mērsura in eius unda.

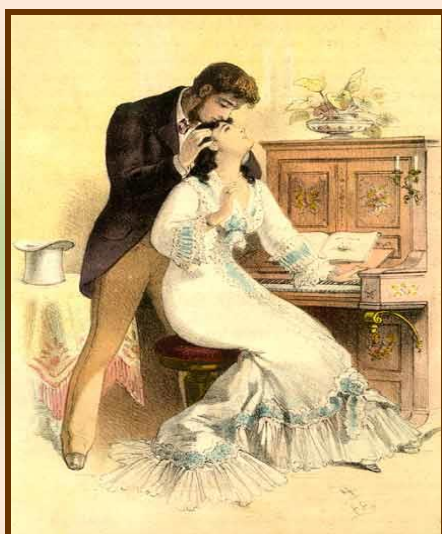
CAMELIA

In regiis et theatris Romae et Venetiis
Imperiae vita est similis festae.

Musa et regina in habitus modis,
verba non curat, «sunt vanae foliae!».

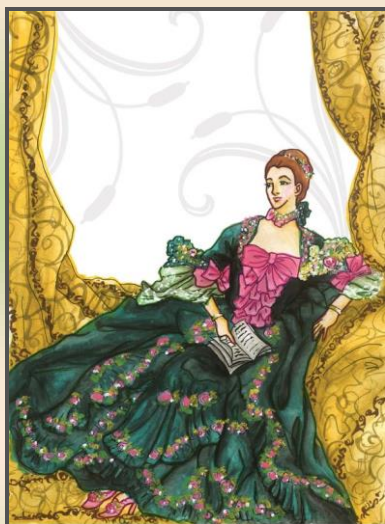
Strenuus poeta ei largitur dona,
dumde proponit suam facere sponsam.

*Illā consentit p̄r iocum et honorēm,
at nihil est satis cui est ignarus amoris.*

<<Eamus in hortum! In festa sunt flores...>>

<<Domi esse malim p̄r nimio frigore!>>.

<<In aurēis undis spēctemus Vēntias...>>

<<O quam laboro, nēcēsse quīscas!>>.

Omnia est inania, nihil dignum amorē.
Est pulchra camēlia at sing ullo odorē.

Stēnius pēribat , prætēritis annis,
florēt in tumulo laurēs et nardi.

Vēnit Impēria, tristis eius visus,
camēliam plantavit in suo Paradiso.

Quantas historias, miras res gestas
vixerunt plantarum, natura versa!

Eas narrant in regno Florum
Ericarum, quae a mundo voluit esse foris!

In horto vacante paratur iam festa,
revertunt amoris, memoriae quae restant.

